

Rafael Blasco impulsa una plataforma política de caràcter "nacionalista progressista"

Operació Blasco

L'ex-conseller d'Obres Públiques de la Generalitat valenciana, Rafael Blasco, ha trencat definitivament amb el PSPV-PSOE. Ara, sondeja les forces polítiques nacionalistes del País Valencià per tal d'elaborar un programa mínim d'actuació on regne el pragmatisme.

Pepa Chesa, presidenta del PVN.

RAFA GIL

Pere Mayor, secretari general de la UPV.

R. GIL

Indiana Blasco i l'última croada. Aquest podria ser el títol de la pròxima "aventura" política de Rafael Blasco. En aquest cas, l'ex-conseller d'Obres Públiques de la Generalitat valenciana prescindirà de Steven Spielberg i es posarà ell mateix darrere de la càmera. Però abans del "càmera-acció", Blasco treballa –i sua– en el càsting. Es tracta de construir una plataforma nacionalista de caràcter progressista. Ni més ni menys que al País Valencià. Però Harrison Ford no serveix. I menys ara, que és un fugitiu triomfant. I sense repartiment d'actors tampoc no hi haurà guió, en una etapa pròleg que requereix una gran capacitat d'improvisació.

L'èxit de l'operació Blasco no consisteix a trobar un mosquit fossilitzat en ambre i reconstruir la cadena de l'ADN del nacionalisme valencià, sinó a ajuntar totes les peces del *puzzle* valencianista i "fer-los veure els costats de coincidència. I encara més difícil: fer-los oblidar els costats que els diferencien".

CONJUGAR EL VERB UNIR

"No és la primera vegada que comence de zero en política", deia l'ex-conseller fa dos anys, pocs dies després de ser absolt d'un presumpte delictes de corrupció que li havia costat el càrrec el 28 de desembre de 1989.

Avui, després d'un llarg contenciós en què Rafael Blasco, que compta 38 anys d'edat, ha volgut mostrar "la cara antidemocràtica del PSPV", dona la picabaralla per tancada. Ho feia públic en una entrevista publicada pel diari *El País*, edició valenciana, el passat dilluns, dia 11 d'octubre. Així finalitza una etapa caracteritzada per la rumorologia i en comença una altra de projectes concrets, que com a mínim és més nítida. Però també plena d'interrogants.

Per què el terreny del nacionalisme?

"Perquè ens trobem –respon Blasco– en un moment històric, políticament parlant, tant en el marc europeu, com en el marc valencià. Europa tendeix –i tendirà encara més– cap a una organització política on les regions tindran un paper polític cada vegada més gran. I això no es pot desapropiar. Si a això hi afegim que el nacionalisme en el País Valencià està totalment atomitzat, ens trobem amb un espai polític on queden moltes coses per fer des d'un punt de vista progressista".

Els resultats de les anteriors eleccions generals han ajudat Blasco a reforçar aquesta idea. El PSPV perd l'hegemonia. El PP guanya per primera vegada. El bipartidisme no deixa massa camp per a jugar. Però és una bipolarització protagonitzada pels dos pesos pesants de la política estatal. I a menys de dos anys d'unes eleccions municipals i autonòmiques on cap d'ells no té assegurada la majoria absoluta. Aquí és on l'ex-conseller veu la possibilitat que el nacionalisme faça un paper decisiu.

I encara que el ventall nacionalista no és massa encoratjador en el terreny purament electoral, Blasco aposta per una plataforma de totes les forces que el formen "per tal de superar la barrera del 5% que els impedeix d'accedir a les Corts valencianes. Són partits polítics marginals en el sentit que no tenen poder decisiu en la política global del País Valencià, tret d'alguns ajuntaments i regidories".

Quina és la fórmula –màgica– per a una tasca que es pot qualificar fins a cert punt d'èpica? "El primer pas és aconseguir que totes les forces polítiques nacionalistes s'asseguen al voltant d'una taula i elaboren un programa de mínims per començar a treballar". Hi creu, i per això va amb peus de plom. No vol que tot quede en una campanada i punt. Tampoc no vol pensar que és una tasca impossible. Ell pensa en la Unitat del Poble Va-

lencià (UPV), el Partit Valencià Nacionalista (PVN), l'Esquerra Nacionalista Valenciana (ENV), Unió Valenciana (UV), el Centre Democràtic i Social (CDS) "i els grups independents municipals escindits en aquesta legislatura del PSPV, per dir-los: 'Som valencians i de cara al poder central tenim un contenciós permanent que hem de solucionar'".

D'ENTRADA, SÍ I NO

Què responen, però, aquestes forces polítiques, davant la proposta de Blasco, que un diputat del PSPV a les Corts valencianes no dubta ni un segon a qualificar de "carcassa a l'aire"? Curiosament, d'entrada, els escindits PVN i ENV, -aquest amb 1.510 vots el passat 6-J- hi estan d'acord. Així, la presidenta del primer, Pepa Chesa, es mostra optimista: "una força clarament valenciana, que canvie totalment el panorama polític és possible, sempre que no entrem a discutir grans qüestions ideològiques i puguem superar aquest caràcter de secta que patim tots". I posa com a exemple els acords d'ENV i PVN, dues forces amb una trajectòria totalment diferent. "També és imprescindible -continua Chesa- la UPV, que ha de primar, a llarg termini, els interessos del país i no els de la seva pròpia direcció; el contrari suposaria un suïcidi polític. Hem d'afegir algun sector del CDS, i el cas d'UV, que és diferent i seria un objectiu a mitjà termini, perquè els seus *tempus* són difícils i no se'n pot parlar en global, atès que hi ha sectors més nacionalistes que reclamen una entesa entre valencianistes".

Miquel Ramon Quiles, senador d'ENV, declara que "el moment històric reclama una suma, un mirar-se cara a cara, i no una resta; ha de ser una reunió, un front comú, per això saludem la proposta de Blasco obertament i cordialment".

Per la seva banda, Pere Mayor, secretari general de la UPV nega qualsevol contacte amb Rafael Blasco i afirma que "tot això té més a veure amb les lluites internes del PSPV que amb la realitat; un parlar-ne per parlar-ne, perquè han tingut ocasions d'or per demostrar el seu caràcter nacionalista i no ho han fet, per això dubte d'una clara voluntat nacional. Si hem de parlar, parlem, però el caràcter ideològic de la UPV ve marcat per cinc congressos".

I Vicent Vera, alcalde de Sueca pel CDS, contesta "amb tota sinceritat, no crec que això tinga massa futur, sinó que serà més aviat un nou partit nacionalista

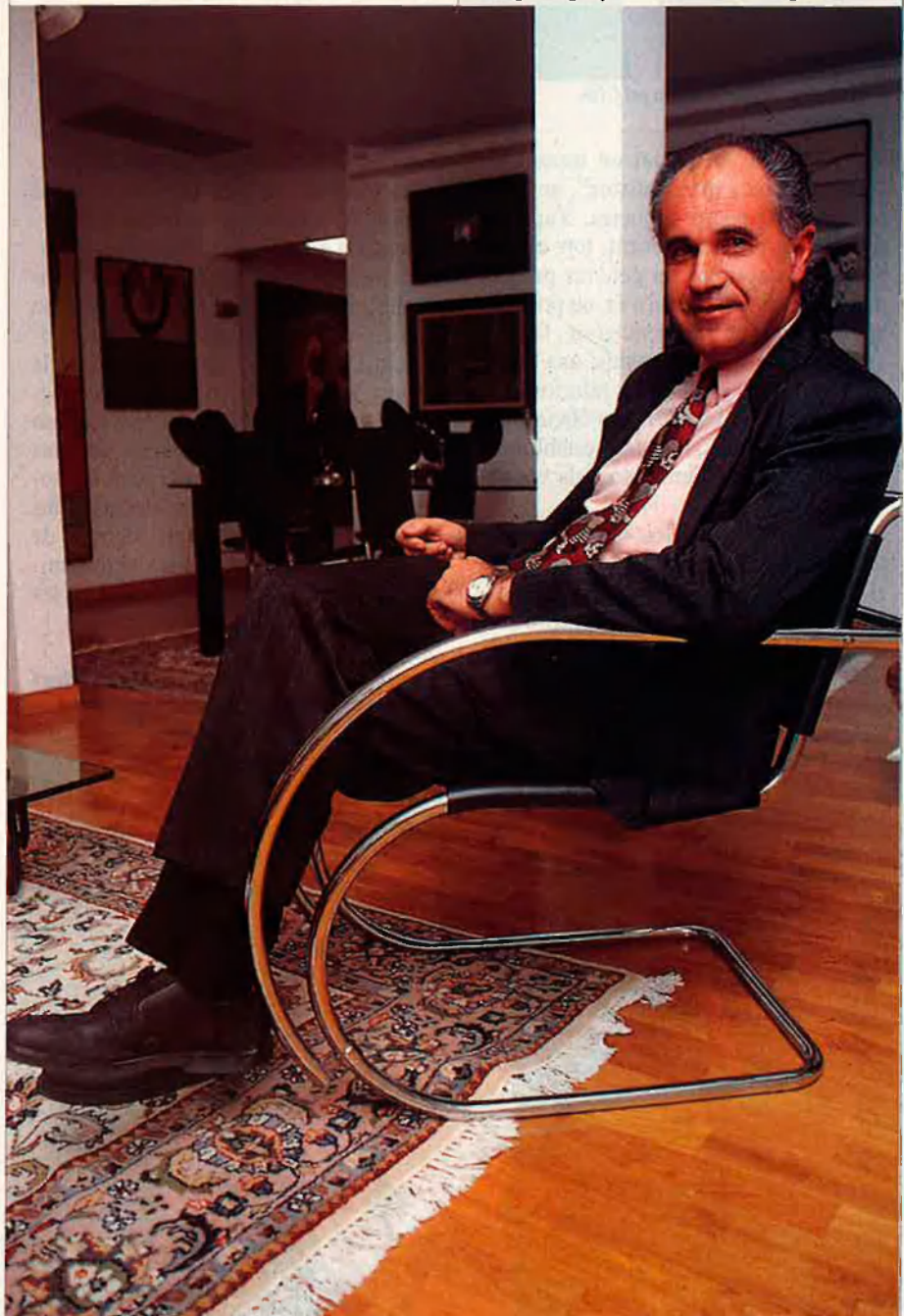
el que englobe als altres. El CDS no pot afrontar unes noves eleccions, seria suïcida. Respecte a mi, hi ha un 90% de possibilitats que em retire a casa i em dedique a la meua professió, que és fer de funcionari en la Conselleria de Cultura".

El vice-secretari d'UV, Josep Maria Chiquillo, diu: "som receptius a seure per fer un front comú davant dels partits d'àmbit estatal, que tants problemes causen a la societat valenciana". El consell nacional d'aquest partit es reunia el passat dissabte, dia 16 d'octubre (un dia després de tancar aquesta edició), per tal de

discutir el tema de la plataforma amb vista a les properes eleccions europees.

Àngel Colom, secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), considera "molt interessant l'esforç de reagrupament de forces impulsat per Blasco, una vegada fora del PSPV. ERC entén que fa falta que al País Valencià, i per al País Valencià, s'estructure una plataforma política des de posicions de progrés social. Això és necessari per a l'eix mediterrani, que acull el nostre poble comú, i ERC estaria disposada a parlar-ne".

Aquest projecte de futur, del qual Blas-

Rafael Blasco només entén una plataforma nacionalista en termes de pragmatisme polític.

RAFA GIL

Vicent Vera, alcalde de Sueca pel CDS.

RAFA GIL

co només en vol parlar en termes de "possibilisme i pragmatisme", se situa en l'espai de centre-esquerra. S'aparcarien, en un primer moment, tots els aspectes susceptibles de generar problemes. La sobirania política és, en principi, un plantejament purament teòric; la llengua és, sense més preàmbuls, una varietat dialectal del català, i les relacions entre els Països Catalans serien òbvies, basades en la mútua simpatia i establiment d'uns llaços de comunicació cada vegada més fluids.

La immediatesa de les eleccions europees obliga a fer prospecció política amb el peu a l'accelerador. Superada la primera etapa d'enteniment, s'organitzaria una conferència el més ampla possible amb líders d'opinió interessats en el pro-

jecte, per tal de constituir una força que possibilitara la participació en els esmentats comicis, el juny de 1994. Això permetria oferir un referent per a les eleccions autonòmiques i municipals, el maig del 95.

El pas següent és dotar el projecte d'un cos teòric progressista, de centre-esquerra, que faria de força centrípeta als sectors de centre-dreta i als sectors d'esquerra-esquerra. Arribats en aquest punt, la pregunta obligada és: Quin suport econòmic té l'operació? "Aquest seria el moment d'atraure certs sectors econòmics —opina l'ex-conseller d'Obres Públiques— per tal de garantir la vida d'un partit polític cada vegada més cohesionat i amb ganes de jugar un paper de decisió en el futur del País Valencià". *Indiana Blasco a la recerca de l'arca perduda*, seria el títol d'aquesta segona part.

"La intenció —segons Blasco—, a mitjà termini, és aconseguir representació parlamentària a les Corts valencianes i convertir-nos en una força que, davant la dificultat del PSPV i el PP per assolir la majoria absoluta, tinga una posició intermèdia poderosa". I aquí es tancaria la trilogia: *Indiana Blasco en el temple maletit*. Tot un repte. Una variable a tenir en compte és la possible rebaixa, per part del PSPV-PSOE, del 5% del límit electoral per aconseguir grup parlamentari fins al 3%. Això podria facilitar l'entrada de la UPV —73.627 vots en les autonòmiques del 91 i 40.929 el passat 6-J— a les Corts valencianes.

Joan Marí

Vicent González Lizondo, president d'UV, i Miquel Ramon Quiles, senador d'ENV.

RAFA GIL

Un home satisfet

Una de les claus per entendre la capacitat de refer-se políticament de l'ex-conseller d'Obres Públiques, Rafael Blasco, i que ara se centra en la creació d'una plataforma política "nacionalista progressista", és la seva biografia política. Un procés polític ininterromput des dels disset anys.

Rafael Blasco Castany va nàixer a Alzira (la Ribera Alta) el 9 de febrer de 1945. En la dècada dels seixanta corria per la vella Facultat de Dret de València, on es movia entre militants i simpatitzants del PCE i on va esdevenir un dels líders del Sindicat Democràtic d'Estudiants. Impulsa les primeres Comissions Obreres de la seva comarca. Darrere de Javier Alvarez Dorronsoro, signa l'acta de naixement del Moviment Comunista. Després es convertiria en una figura coneguda i perseguida del FRAP (Front Revolucionari Antifeixista i Patriòtic), on va militar uns cinc anys. La seva militància, que li proporciona algunes detencions i presó a Barcelona amb tortures incloses, el porta a l'exili l'any 1976. Al seu retorn, s'incorpora al grup promotor de Convenció Republicana.

Es llicencia en Dret i ingressa per oposició en el Cos Nacional d'Interventors i Dipositaris amb el número u de la promoció. També és diplomad en Règim Jurídic d'Urbanisme i en Gestió i Programació Econòmico-Financera.

Va tenir una postura crítica amb la Constitució pel tema de l'estat de les autonomies. I l'any 1982 entra al comitè electoral del PSPV-PSOE i és nomenat sots-secretari de la Presidència de la Generalitat valenciana. Després, com a conseller d'aquesta institució, porta a terme, entre d'altres, la Llei del Govern Valencià i la Llei de Ràdio Televisió Valenciana. Quatre anys com a conseller d'Obres Públiques deixen el següent balanç: creació dels Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana —primera empresa pública—, inaugura el metro de València, redacta el Pla de Carreteres de la Comunitat, creació de l'Agència de Medi Ambient i declaració dels següents Parcs Naturals: Penyal d'Ifac, l'Albufera, el Montgó, la Font Roja i els Columbrets, entre d'altres.

Rafael Blasco, no s'està de declarar que està "molt satisfet" de la seua trajectòria política.

J. M.